

Мойта пѣсень.

Въ мойта малка пѣсень има
нѣщо казано отколе —
зима,
есень, лѣто, пролеть,
безутешна скръбъ и радость.

Тя напомня далнинитѣ,
дето нѣкога съ букваря
скитахъ,
сричахъ и повтаряхъ:
старецъ, свирка, Сивчо, стадо...

Може би затуй поменямъ
често шапки и калини;
въ мене
пѣй небето синьо
въ ранна утринна прохлада.

Мойта малка пѣсень слиза
като прострелена птичка —
близо —
дето сме родени всички
въ много скръбъ и безотрада.